

Pericopa evanghelică a acestei duminici este în continuarea celei din urmă cu o săptămână. Deși scurtă, numai primele 8 versete ale capitolului IX din Evanghelia scrisă de Sfântul Apostol Matei ea vorbește despre una din minunile săvârșite de Mântuitorul Hristos care a provocat diferite reacții din partea celor ce au văzut-o, fie „înspăimântarea” mulțimilor dar care au slăvit pe Dumnezeu, fie cârtire din partea cărturarilor. Apostolul și Evanghelistul Matei referindu-se la Capernaum îl numește cu referire la Mântuitorul Hristos drept cetatea Sa. După incidentul din Nazaret în urma căruia era să fie lapidat de către locuitorii acestei cetăți Mântuitorul Hristos și-a stabilit reședința în orașul Capernaum un oraș important al Palestinei acelei vremi. Vindecarea slăbănogului adus de anumite persoane la Mântuitorul Hristos aflat în casa sa unde învăța mulțimile după cum spune și Sfântul Evanghelist Marcu este o minune cel puțin interesantă din mai multe puncte de vedere. Hristos Domnul laudă credința lor (Matei IX, 2), iartă păcatele celui bolnav, cunoaște gândurile cărturarilor pe care ei n-au îndrăznit să le afirme în public și nu în cele din urmă dăruiește sănătate celui ce o căuta cu ardoare.

De ce a lăudat credința lor? Pentru că în condițiile în care mulțimile se adunaseră în fața casei Mântuitorului spre a-l asculta singura variantă rămasă, a fost una inedită și anume demontarea acoperișului casei și coborârea celui aflat în suferință direct în fața Domnului Hristos și a oamenilor. Trebuie să știm că din cauza climei specifice zonei mediteraneene, acoperișul casei este unul rabatabil, sub formă plată. Arhitectura locuințelor umane ține cont de mediul în care este construit și spre a dobândi răcoarea cea mult dorită în zilele de vară este posibilă demontarea fie și parțială a acoperișului. Acest lucru l-au făcut și cei patru prieteni ai slăbănogului dar cu un alt scop, și anume de a-și ajuta prietenul aflat într-o grea suferință. Ținând cont că în acele vremuri cunoștințele medicale nu erau suficiente spre a-l vindeca pe bolnav, ei au încercat fie din credința lor, fie din credința slăbănogului aflat în suferință să-l ajute. Și după cum putem lesne citi, au reușit. Mântuitorul Hristos le-a apreciat credința lor, deci a bolnavului și a prietenilor ce l-au ajutat și a rostit unele cuvinte pe care numai Dumnezeu le poate pronunța: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale” (Matei IX, 2). Trebuie să recunoaștem că parțial cărturarii aveau dreptate, dar numai parțial pentru că cu puține excepții, conducătorii religioși ai poporului evreu nu au văzut dumnezeirea Mântuitorului Hristos ci numai umanitatea Lui, l-au perceput ca pe un inamic ce trebuie să moară pentru ca ei și poporul lor să dăinuiască. Iertarea păcatelor este un atribuit al lui Dumnezeu, un drept al Lui pentru că în calitatea Lui de Creator, Proniator, Mântuitor, El este singurul capabil să ierte la infinit dacă există pocăință, greșelile și păcatele făpturii Sale.

Mustrarea cărturarilor pentru că au gândit cele rele în loc să vadă cele bune și să le aprecieze vine în ajutorul celui bolnav. Pentru că după cum știm este o legătură puternică între suflet și trup, între spiritual și material, între păcat și boală urmată inevitabil la un moment dat de moarte. Într-una din rugăciunile adresate Mântuitorului Hristos de la Taina Sfântului Maslu, Acesta este numit „Doctorul sufletelor și al trupurilor”, în această ordine sufletul și apoi trupul. Pus pe linia de plutire adică având sănătatea sufletului inevitabil putea dobândi și pe cea a trupului. Dar pentru a-și arăta deplina putere Mântuitorul Hristos l-a vindecat în văzul tuturor pe cel slăbănog dovada supremă fiind luarea patului și umblarea, împlinirea de către cel ce a fost bolnav a ceea ce i-a spus Mântuitorul Hristos. Rezultatul a fost după cum spuneam sănătatea slăbănogului din toate punctele de vedere și preaslăvirea lui Dumnezeu din partea oamenilor. Învățăturile ce se

desprind din aceste 8 versete sunt multe. În primul rând „credința lor” este cea care a făcut posibilă această minune. O credință lucrătoare prin iubire după cum spune Sfântul Apostol Pavel (Galateni V, 6), o credință ce s-a văzut prin faptă și nu numai prin cuvânt este cea lăudată de Mântuitorul Hristos. De aici desprindem că prin faptă credința dobândește roadă bineplăcută înaintea lui Dumnezeu. Iar slăbănogul vindecat în Capernaum îl putem numi unul înconjurat de prieteni pentru că spre deosebire de cel vindecat la Scăldătoarea Viteza, ce aștepta de 38 ani să fie primul ce intră în apă după ce îngerul o tulbura, a avut cine să-L aducă în fața Mântuitorului Hristos. Se poate spune fără a greși că această pericopă evanghelică evidențiază frumusețea prieteniei creștine, o prietenie ce duce la dobândirea sănătății pe plan spiritual dar și trupesc. Iertarea păcatelor din partea lui Dumnezeu este un lucru minunat pentru oricine iese încredințat de acest lucru în zilele noastre de la scaunul spovedaniei, poate mai mult atunci în vremea Mântuitorului de cei ce au dobândit-o în chip istoric de la El.

Cu toții știm că suntem supuși greșelii însă fiecare dintre noi stabilindu-și prioritățile ajunge mai des sau mai rar la preotul duhovnic. Una din poruncile bisericesti îndeamnă la o spovedanie cât mai deasă și anume de patru ori în cursul unui an sau cel puțin o singură dată în Postul Paștilor. Ceea ce a subliniat Domnul nostru Iisus Hristos astăzi este legătura dintre păcat și boală.

Sfântul Apostol Pavel avea să afirme: „Plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică în Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani VI, 23). Iar aici moartea poate fi nu numai în sens trupesc ci și în sens duhovnicesc, o îndepărtare de Dumnezeu ce poate ajunge la negarea Lui și la imposibilitatea dobândirii iertării. Domnul Hristos Și-a arătat dumnezeirea ori de câte ori a întâlnit credință în sufletul omului. Nu a contat originea, starea socială ci sufletul, deschiderea lui spre cele ale lui Dumnezeu, spre partea ce contează cel mai mult. Sfintele Evanghelii vorbesc de multe ori despre o „îndrăzneală” a celor ce vin la Mântuitorul Hristos. O îndrăzneală, o atitudine demnă și responsabilă, cu răspunsuri simple la întrebările ce pot părea complicate, profunde dar de o importanță capitală în fața lui Dumnezeu. De reținut ar fi această îndrăzneală spre cele bune, spre virtute și progres spiritual de care au dat dovadă prietenii slăbănogului din Capernaum.

Nu în ultimul rând avem nevoie de discernământ spre a căuta cele importante pentru suflet. Dacă acei cărturari nu au crezut în dumnezeirea Mântuitorului dar au cântit și din lașitatea lor nu au spus ce gândeau Domnul Hristos le-a demonstrat lor și celor prezenți că are puterea de a săvârși minuni, de a vindeca spiritual și nu în cele din urmă bolile trupului. Ce avem de învățat din acestea este solidaritatea creștină la care de multe ori se apelează cu diverse ocazii dar toate spre binele tuturor. Este poate cel mai profund și frumos sentiment cel al solidarității, al iubirii și prețuirii aproapelui, a celui de lângă noi. De multe ori poate că acordăm o importanță conformă cu veniturile noastre celui aflat în suferință dar trebuie știut că atât timp cât darul este făcut din inimă și cu credința ajutorării celui lipsit sau bolnav nu contează mărimea sau consistența acestuia. Exemplul cel mai bun ni l-a arătat tot Mântuitorul Hristos prin cei doi bani ai văduvei (Luca XXI, 1-4), o persoană ce a avut discernământ, credință și care a oferit un model simplu dar trainic prin valabilitatea sa.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi